

Arrest

nr. 283 433 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 juni 2022, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Na afname van de vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoeker op 24 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Roemenië.

1.3. Op 28 april 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense autoriteiten. Roemenië stemde op 9 mei 2022 in met de overdracht op grond van artikel 18.1.c van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 1 juni 2022 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Q., S. H. Q., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, bood zich op 23/03/2022 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 23/03/2022 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer gaf aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene omwille van onregelmatige binnenkomst geregistreerd werden in Roemenië op 14/01/2022. Een tweede treffer toont aan dat de betrokkene reeds een eerder verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië op 24/01/2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 21/04/2022. Hij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met I., M. H., vrouw, geboren in 1983 te Mosul, verblijvend in Mosul. Hij verklaarde zeven kinderen te hebben, zijnde Q., W., vrouw, geboren in 2003 in Shekhan; Q., K., man, geboren in 2005 te Shekhan; Q. A., man, geboren in 2008 te Duhok; Q., A. K., man, geboren in 2010 te Shekhan; Q., A., V, geboren in 2013 te Duhok; Q., D., vrouw, geboren in 2014 te Shekhan en Q., D., vrouw, geboren in 2017 te Shekhan, allen verblijvend te Mosul. Verder maakte hij melding van een broer, zijnde K., M. H., geboren in 1990 en verblijvend in België (OV-nr. 6524883) en een zus, zijnde K., N. H., geboren in 1979 en verblijvend in België (OVnr. 8175524). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene een identiteitskaart, met nummer 00828992, afgegeven op 24/08/2010, voor.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor Irak op 01/01/2022 verlaten te hebben omwille van problemen met de PDK/KDP. Hij verklaarde per vrachtwagen naar Turkije gereisd te zijn, waar hij op 07/01/2022 aankwam. Twee dagen later reisde hij via Bulgarije naar Roemenië, waar hij op 14/01/2022 aankwam en zijn vingerafdrukken geregistreerd werden. Hij verbleef er in een gesloten centrum en bij de smokkelaar. Op 15/03/2022 vertrok hij per vrachtwagen via onbekende landen naar België, waar hij op 18/03/2022 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat België sinds het begin het einddoel van zijn reis was. Hij stelde dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden en dat zijn broer en zus in België wonen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij daar op een onmenselijke manier behandeld werd. Hij verklaarde er gearresteerd en geslagen geweest te zijn door politieagenten, o.m. omdat hij weigerde vingerafdrukken af te staan. Verder stelde hij dat de omstandigheden in het opvangcentrum slecht waren, dat hij er geen eten kreeg en dat er geen sanitaire voorzieningen waren. Hij verklaarde dat hij, omdat het onmogelijk was het daar vol te houden, vertrokken is.

Op 28/04/2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Roemeense instanties. Zij stemden op 09/05/2022 in met dit verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Otopeni.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 09/05/2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de

behandeling van het verzoek wordt afgerond". De betrokkene zal na overdracht aan Roemenië de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië verplicht werd zijn vingerafdrukken af te staan en stelde niet te weten waarom. Verder verklaarde hij in Roemenië geen asiel aangevraagd te hebben. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Roemenië.

Met betrekking tot de verklaring van de betrokkene dat hij niet wist waarom hij zijn vingerafdrukken diende af te staan, wensen we op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Roemenië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

De betrokkene verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben omdat België reeds van in het begin het einddoel van zijn reis was. Hij stelde dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden. Hier dient benadrukt te worden dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde eveneens dat zijn broer en zus in België wonen en stelde dat dit ook een reden is waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen. In dit verband dient benadrukt te worden dat de betrokkene meerderjarig is. Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (art. 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming (art. 10). De in België verblijvende familieleden van de betrokkene, zijnde zijn broer en zus, kunnen ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Roemenië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Roemenië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat de betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen medische problemen te kennen en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende familielid. Tot op heden werden in het kader van de asielprocedure van de betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Daarnaast merken we op dat de betrokkene geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende familieleden. Er kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Roemenië omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld werd. Hij stelde er gearresteerd en geslagen geweest te zijn door de politie, o.m. omdat hij weigerde in de politiewagen te stappen en omdat hij weigerde vingerafdrukken af te staan. Hij verklaarde verder dat de omstandigheden in het opvangcentrum slecht waren. Hij stelde er geen eten gekregen te hebben en dat er geen sanitaire voorzieningen waren. We wensen te benadrukken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij verder geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder dient in dit verband benadrukt te worden dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Roemeense instanties, klacht kan ingediend worden bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen uit het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Roemenië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania" – 2020 update, hierna het AIDA-rapport genoemd, laatste update op 30/04/2021, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pp. 60-61). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 61). Indien de betrokkene zich na 9 maanden opnieuw aanmeldt, zal het verzoek worden behandeld als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek: "these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement" (p. 83).

Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen. "The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres" (p. 105).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de omstandigheden in het opvangcentrum slecht waren. Hij stelde dat hij er geen eten kreeg en dat er geen sanitaire voorzieningen waren. Het AIDA-rapport vermeldt dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt (AIDA-rapport, p.106). Het rapport stelt dat er eten voorzien wordt voor de bewoners maar dat zij ook de mogelijkheid hebben om zelf eten klaar te maken. Elk opvangcentrum in Roemenië heeft een keuken waar dit mogelijk is. De bewoners zijn verplicht zelf hun kamers, de keukens en de badkamers proper te maken en elk centrum heeft voldoende toiletten en douches om onder normale bezetting te volstaan (AIDA-rapport, p. 108).

Het AIDA-rapport vermeldt verder dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pp. 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden legde hij geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid

een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (p. 115).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Roemenië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Roemeense autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

**"SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR :
ZORGVULDIGHEIDSPLICHT: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM;
SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EVRM:**

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

" Verbod van foltering,

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verzoeker gaf aan dat hij in Roemenië op een onmenselijke manier behandeld werd. Hij werd gearresteerd en geslagen door politieagenten. De levensomstandigheden in het opvangcentrum waren heel slecht. Hij kreeg geen eten en er waren geen sanitaire voorzieningen.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat de regionale opvangcentra in Roemenië eind 2020 al overbezet waren.

Daarbij komt nog dat sinds de oorlog in Oekraïne duizenden Oekraïense burgers naar Roemenië gevlucht zijn. In april 2022 waren er dit al meer dan 640.000.'

Men kan bijgevolg terecht de vraag stellen wat de kwaliteit van de opvang is voor de andere vluchtelingen in de huidige situatie. De rapporten waarop de bestreden beslissing zich baseert dateren allemaal van vóór de oorlog en bijhorende nieuwe vluchtelingencrisis.

Een verplichte terugkeer naar Roemenië zou in hoofde van verzoeker ook een schending uitmaken van zijn recht op eerbiediging van gezins- en familielevens.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker woont in België samen met zijn broer die al ongeveer 14 jaar geleden erkend is als vluchteling. Verzoeker heeft geen familie of vrienden in Roemenië. Verzoeker spreekt ook geen enkele taal buiten zijn moedertaal. Alleen al voor zijn integratiemogelijkheden is een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door België aangewezen.

Hoewel zijn broer geen gezins- of familielid is in de zin van Verordening 604/2013 ligt een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door België duidelijk in de lijn van de verordening. België moet dan ook aanzien worden als het land bevoegd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 en 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker behoudt zich het recht voor nog stukken bij te brengen in de loop van het geding.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat hij op een onmenselijke manier werd behandeld in Roemenië. Zo werd hij gearresteerd en geslagen door de politie en waren de levensomstandigheden in het opvangcentrum bijzonder slecht. Hij zou er geen eten hebben gekregen, noch waren er sanitaire voorzieningen. Er is ook sprake van een overbezetting van de opvangcentra, wat nog verergerd is sinds het conflict in Oekraïne. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich baseert op informatie van vóór dit conflict en de bijhorende vluchtelingencrisis.

2.2.2. Artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17,1 eerste lid, van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten.

Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het

bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Roemenië het volgende gesteld:

“De betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Roemenië omdat hij er op een onmenselijke manier behandeld werd. Hij stelde er gearresteerd en geslagen geweest te zijn door de politie, o.m. omdat hij weigerde in de politiewagen te stappen en omdat hij weigerde vingerafdrukken af te staan. Hij verklaarde verder dat de omstandigheden in het opvangcentrum slecht waren. Hij stelde er geen eten gekregen te hebben en dat er geen sanitaire voorzieningen waren. We wensen te benadrukken dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van de betrokkene en dat hij verder geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder dient in dit verband benadrukt te worden dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus behandeld werd door de Roemeense instanties, klacht kan ingediend worden bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen uit het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Roemenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Roemenië het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Roemenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en

dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Roemenië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report: Romania" – 2020 update, hierna het AIDA-rapport genoemd, laatste update op 30/04/2021, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/04/AIDA-RO_2020update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Roemenië worden overgedragen, zouden kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pp. 60-61). Verzoekers die een verzoek stilzwijgend hebben ingetrokken door naar een andere lidstaat te trekken kunnen indien ze binnen de 9 maanden terugkeren hun oorspronkelijke verzoek verder zetten. Dit wordt niet gezien als een navolgend verzoek (AIDA-rapport p. 61). Indien de betrokkene zich na 9 maanden opnieuw aanmeldt, zal het verzoek worden behandeld als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek: "these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement" (p. 83).

Op vlak van opvangvoorzieningen stelt het AIDA-rapport dat de regionale opvangcentra in Roemenië een totale capaciteit hebben van 1100 opvangplaatsen, waarvan eind 2020 1223 plaatsen waren ingenomen. Toch stelt het rapport dat het tot nu toe nog niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen. "The total capacity of the Regional Centres is 1,100 places. At the end of 2020, the number of persons staying in the centres was 1,223. Until now, it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres" (p. 105).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de omstandigheden in het opvangcentrum slecht waren. Hij stelde dat hij er geen eten kreeg en dat er geen sanitaire voorzieningen waren. Het AIDA-rapport vermeldt dat de condities in de verschillende opvangcentra kunnen verschillen per regio, ze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt (AIDA-rapport, p.106). Het rapport stelt dat er eten voorzien wordt voor de bewoners maar dat zij ook de mogelijkheid hebben om zelf eten klaar te maken. Elk opvangcentrum in Roemenië heeft een keuken

waar dit mogelijk is. De bewoners zijn verplicht zelf hun kamers, de keukens en de badkamers proper te maken en elk centrum heeft voldoende toiletten en douches om onder normale bezetting te volstaan (AIDA-rapport, p. 108).

Het AIDA-rapport vermeldt verder dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (pp. 98 - 99). Hierbij wensen we te benadrukken dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden legde hij geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Roemenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (p. 115).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemenië niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Dat Roemenië geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

2.2.4. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker als reden heeft opgegeven waarom hij zich verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij er werd geslagen door de politie en dat hij in het opvangcentrum geen toegang had tot voeding of sanitaire voorzieningen.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot zeer vage en summiere verwijzingen naar de slechte behandeling van asielzoekers in Roemenië. Daarnaast voert hij aan dat de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund dateert van voor de massale toestroom van vluchtelingen uit Oekraïne en dat met dit element geen rekening werd gehouden.

In het verzoekschrift voegt verzoeker evenwel geen citaten van rapporten om het gebrek aan voeding in de Roemeense opvangcentra te staven, noch gaat hij in op een medische problematiek. Waar verzoeker verwijst naar pushbacks aan de grens en het geweld door de politie tegen verzoekers van internationale bescherming, merkt de Raad op dat uit het AIDA-rapport, waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dat er zich in Roemenië ernstige problemen stellen wat betreft de toegang tot het grondgebied voor verzoekers van

internationale bescherming (p. 22-25). Echter, thans kan *prima facie* niet redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker de toegang tot het Roemeense grondgebied zal worden ontzegd, nu de Roemeense autoriteiten op 9 mei 2022 uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname op grond van artikel 18, 1, c, van de Dublin III-Verordening. Verzoeker bevindt zich dan ook niet langer in de situatie van een verzoeker van internationale bescherming die op eigen kracht en illegale wijze toegang wil verkrijgen tot het Roemeense grondgebied, doch wel van een gecontroleerde overdracht waarvoor de Roemeense bevoegde autoriteiten op voorhand toestemming gaven. Dit wordt terecht aangestipt in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verantwoordelijkheid voor het verzoek door Roemenië niet wordt betwist en het terugnameakkoord impliceert dat verzoeker opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met het geweld door de grenspolitie dat wordt gebruikt tegen verzoekers van internationale bescherming die op illegale wijze Roemenië trachten binnen te komen, dat verzoeker ook opnieuw aanhaalt op het einde van zijn verzoekschrift en dat uitvoerig wordt gerapporteerd. Verzoeker, die op gecontroleerde wijze naar Roemenië zal worden overgedragen met hun uitdrukkelijke instemming, maakt niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt het voorwerp van mishandelingen door de grenspolitie uit te maken.

Wat betreft de situatie in de opvangcentra, motiveert de bestreden beslissing dat vooralsnog in Roemenië niet is voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvangplaatsen (AIDA-rapport, p. 105) Er wordt ook gemotiveerd dat de condities in de opvangcentra kunnen verschillen per regio en dat deze worden gemonitord door de ombudsman die de centra geregeld persoonlijk bezoekt (AIDA-rapport, p. 106). Het rapport stelt dat er eten voorzien wordt voor de bewoners maar dat zij ook de mogelijkheid hebben om zelf eten klaar te maken. Elk opvangcentrum in Roemenië heeft een keuken waar dit mogelijk is. De bewoners zijn verplicht zelf hun kamers, de keukens en de badkamers proper te maken en elk centrum heeft voldoende toiletten en douches om onder normale bezetting te volstaan (AIDA-rapport, p. 108). Wat betreft financiële steun wordt gemotiveerd dat dat verzoekers financiële steun krijgen voor de aankoop van voeding en kleding, alsook dat verzoekers zakgeld ontvangen. Voor een alleenstaande man komt dit neer op ongeveer €104 per maand. Daarbij stelt het rapport dat deze steun voldoende is om de dagelijkse kosten te dekken en dat verzoekers in Roemenië financieel niet slechter worden behandeld dan Roemeense burgers (AIDA-rapport pp. 98 - 99). Verder wordt gemotiveerd dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot medische zorg in Roemenië. Dit houdt in dat zowel gratis basis gezondheidszorg als dringende medische zorg en gespecialiseerde zorg voor getraumatiseerde personen wordt voorzien. Indien verzoekers eveneens bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering, dan genieten zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeense staatsburger heeft (AIDA-rapport p. 115).

Verzoeker brengt met zijn summier betoog geen concrete of behoorlijk onderbouwde elementen aan die deze motieven kunnen weerleggen en waaruit kan blijken dat de drempel van artikel 3 van het EVRM zou zijn overschreden.

Wat betreft de vraag of de opvangcapaciteit in Roemenië ernstig beperkt is door een grote toename aan vluchtelingen uit Oekraïne, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot loutere algemene beweringen. Verzoeker brengt ook hier geen enkele informatie aan waaruit kan blijken dat het conflict in Oekraïne er toe heeft geleid dat vluchtelingen in Roemenië niet langer op een menswaardige manier kunnen worden opgevangen.

2.2.5. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker volwassen is en dat de in België verblijvende familieleden niet kunnen worden beschouwd als “*gezinslid*”, zoals omschreven in artikel 2, g), van de Dublin III-Verordening. Er wordt verder gemotiveerd dat er geen aanleiding is om de soevereiniteitsclausule toe te passen, aangezien er geen sprake is van humanitaire redenen of van een afhankelijkheidsrelatie. Het feit dat de aanwezigheid van familieleden in België de integratie kan bevorderen wordt beschouwd als onvoldoende zwaarwichtig is om over te gaan tot een toepassing van artikel 16 van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan die deze beoordeling weerleggen. De Raad herinnert er in dit verband aan dat ook in het licht van artikel 8 van het EVRM relaties tussen volwassen familieleden niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker toont zulks niet aan.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT